

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 9011826X

§. 51. Sacer annus millesimus trecentessimus quinquagesimus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

Sæcul. XIV.
A.C. 1350.

erant, per quos Papa hanc superstitionem novam plane comperit: miserunt enim, qui eam illi describerent. Flagellantes inter alias ineptias perhibebant, sanguinem, quem largiter profunderent, permisceri cum sanguine Christi ad noxarum remissionem.

§. LI.

Sacer annus millesimus trecentessimus quinquagesimus.

Rayn n. II.
Sup. §. 14.

Quia proximus annus hujus seculi quinquagesimus per editam sanctionem futurus erat sacer: Papa Clemens ejus memoriam nenovaturus 18 Aug. 1349 ad omnes Episcopos dabat litteras diploma 27 Jan. 1343 scriptum continentes, addito solo præcepto promulgationis in diocesis, ut Christiani ad obtinendam peccatorum, poenarumque veniam se præpararent.

M. Vill. c. 56.

Effectus erat magnus, mirusque Romam peregrinantium concursus. Initium Indulgentiæ fiebat die Christi natali anno 1349: quo die coeptus est numerari annus 1350: etenim hoc a festo annum ordiri solebat Roma: ut apparet ex diplomate primi anni sacri, nempe 1300. Asperrimum anni 1350 frigus vincebat pius ardor & patientia peregrinantium

Sup. lib. 89.
§. 69.

nantium tanta, ut nec glacies, nec nives, Sæcul. XIV.
 nec aquæ, nec viæ ruptæ a progressu il- A.C 1350.
 los arcerent. Affluebant istæ diu noctu-
 que viris ac foeminis omnium ordinum.
 Cauponæ aliæque domus ad viam positæ
 non capiebant homines ac equos. Ger-
 mani & Hungari gelu ferendo affuetio-
 res foris hærebant conglobati per ingen-
 tes turmas inter ardentes rogos amplissi-
 mos. Caupones erant impares non so-
 lum præbendo tot hospitibus pani, vino,
 & avenæ, sed etiam recipiendis pecuniis:
 ac sæpe contigit, ut peregrini suum iter
 profecuturi symbolam suam relinquerent
 in mensa, & nemo prætereuntium eam
 tangeret, donec veniens caupo eandem
 acciperet. In itinere nec tumultus, nec
 querimonie audiebantur: sed alii aliis
 indulgebant, afferebantque opem ac so-
 latia charitatis & patientiæ pleni. Re-
 gionis prædones quidam cœperunt ex-
 pilare aliquos & occidere: sed ipsi pe-
 regrini mutuo sibi succurrentes necabant
 illos vel capiebant: & locorum incolæ
 viis apponebant custodias.

Peregrinantium numerus haud iniri-
 posse videbatur: at Romani decies, un-
 decies, duodecies centena circiter illo-
 rum millia natalibus Christi feriis, ac per
 tempus verni jejunii ad Pascha usque
 continenter fuisse Romæ censebant, &
 anniversariis Ascensus Domini ac Pente-

Sæcul. XIV. costes diebus plus octingenta millia. Sed
A. C. 1350. postquam venerat æstas: ob frugum & fructuum perceptionem, caloremque nimium multitudo peregrinantium decre- scere cœpit: attamen minimum ducenta exterorum millia numerabantur. Ro- mæ vici semper tam pleni erant, ut tur- bam deberent sequi pedites, equitesque. Peregrini tribus templis singulis, quæ ob- ibant, quotidie dabant munera, hic mi- nus, ille majus pro pietate sua.

Dominica quinta verni jejunii pri- mum monstrabatur Christi sudarium, seu imago, quam Veronica tulit: tum vero frequentia fuit tanta in templo S. Petri, ut complures suffocarentur in præsentia mea, inquit Henricus Rebdorffensis mo- nachus: qui sic indicare videtur, tunc temporis nomen Veronicæ attributum esse sceminæ, quæ sanctam Domini No- stri faciem in sudario ferens exhibebatur a pictoribus; & quæ postea credebatur fuisse reapse mulier & sancta. Sed Ve- ronica est vera icon sacri vultus, quæ in- de a tempore Papæ Innocentii III voca- ta fuit Veronica. Matthæus Villanus addit, cum in solatium peregrinorum sin- gulis dominicis, ac solemnioribus diebus ostenderetur sacrum sudarium, interdum homines duodecim circiter in confertissi- ma turba obtritos esse.

Chaslett.
martyr. 13.
Jan. p. 205.

Sup. Lib. 76.
S. II.

Omnes

Omnes Romani agebant caupones, domosque suas commodabant advectis per equos peregrinis, qui diversorium pro se ac jumentis suis compensare mercede maxima jubebantur. Præterea quia peregrini prospicere de victu sibi debebant; Romani, cum alimenta ubertim & parvo pretio acquirere possent, per malignitatem suam toto anno panem, carnes, ac vinum care admodum venundabant, & negotiatores ea deferre foris vetabant, ut sua pluris venderent. Sub finem anni sicut in principio peregrinantium multitudo erat major: & tum veniebant nobiles, ac illustres Italiæ, aliarumque regionum viri ac foeminæ. Ultimis diebus condonatum est cunctis Romæ versantibus, quod de tempore obeundarum stationum eis deerat: quæ illis gratia fiebat ideo, ut omnes indulgentiam consequi possent.

Inter hujus anni cursum Cardinalis Annibal Cecanus Tusculanus Episcopus Romam ut Legatus venit, tranquillitati publicæ, ac peregrinorum commodis provisurum. At Romani haud æquis ferebant animis, quod is stationes obeundi tempus contraheret, ac peregrini Romæ brevius commorantes sumptum minorem facerent. Haud semel, cum in ædibus esset suis, huc sagittas illi mittebant, insultabant ejus domesticis, ac per

Rr 5 urbem

Sæcul. XIV.
A.C. 1350.

Rayn. n. 3. 4.
M. Vill. l. I.
c. 88.

Sæcul. XIV urbem euntes invadebant. Indignatus
A. C. 1350. Annibal Roma abiit in Campaniam: sed
 in itinere obiit veneno petitus cum suorum pluribus.

Rayn. 1349. Inter Principes alios Castellæ, Arragoniæ, Lusitaniæ, ac Cypri Reges, & Austriæ Dux exponebant Papæ se non posse adire Romam indulgentiæ obtinendæ causa: sed alio eam modo nancisci cupiebant. Papa distulit responsum: solique Duci Austriæ Alberto dici curavit, se cum Cardinalibus hac super re deliberaturum.

Id. 1350.
n. 2.

Deinde Regi Cyprio Hugoni ita scripsit: Cardinales Fratres nostri hanc indulgentiam non tantum salutis animarum, verum etiam honori Coelorum destinatam esse considerantes neutiquam consenserunt, ut cuiquam concederetur præterquam iis, qui obirent eorum templa. Dabat 14 Aug. Postea Joanni Archiepiscopo Brundusino suo in Sicilia Internuncio permisit, ut indulgentiam anni sacri largiretur triginta hominibus, ea lege, ut, revera si statuissent Romam petere, ac per impedimenta legitima detenti essent, pecuniæ summam, qua sumptus itineris æstimarentur, solverent propagandæ fidei, aliisque piis operibus pro Papæ arbitrio impendendam.

Mar. l. 16.
c. 15.
M. Vill. l. I.
c. 41.

Castiliæ Rex erat Alphonfus XI cognomine Justus. Haud cogitabat ob indulgentiam ire Romam, ab anno priore
 in

in oppugnanda Gebaltarica occupatus: Sæcul. XIV.
 quam capturus jam erat: quando pesti- A. C. 1350.
 lentia gravissime suas in copias sæviente
 correptus & ipse occubuit 26 Martii an-
 nos triginta octo natus. Si per vitam li-
 cuisset, Mauros ex Hispania omnes ex-
 pulsus fuisse creditur; magnus profe-
 cto Princeps, nisi per annorum viginti
 quatuor concubinatum cum Eleonora
 Gusmana virtutes obscurasset suas. Suc-
 cessorem habuit suum filium Petrum
 quindecim habentem annos cognomento
 postea crudelem.

§. LII.

*Papa per Nuncios consilia confert
 cum Imperatore Cantacu-
 zeno.*

Interim Papa Nuncios Constantinopo-
 lim misit, ut Imperatori Cantacuzeno
 sponderat anno 1348. Hi Nuncii *Sup. §. 42.*
 fuere Guilielmus Emergatus ex Ordine *Vading.*
 Minorum Kiffauræ in Creta Præsul, & *1349. n. 12 &*
 Gaspardus sive Hugo Spertius Domini- *Reg. n. 193.*
 canus Cenedæ in Marchia Tarvisina E- *Rayn. 1350.*
 piscopus. Idibus Februarii anno 1350. *n. 28.*
 Papa eis mandatum dedit, ac duas epi-
 stolas eodem die scriptas, ad Cantacu-
 zenum alteram, alteram ad Assanum
 Constantinopolis Præfectum. Optime
 illos